

CAMINS OBERTS

Fer pinya

Estimats diocesans,

Comencem el temps de l'Advent, i ens predisposem santament a entendre, un cop més, que el Senyor va venir, vindrà i està venint. El nostre Déu és Algú que camina vers nosaltres, i ho fa de manera apassionada. Res ni ningú no l'aturarà. L'Advent és el temps per redescobrir de nou aquesta proximitat contínua, dolça i insistent de Déu. Som nosaltres qui, lliurement, obrirem el nostre cor o el tancarem. Que no ens venci el perill de no acceptar aquest moviment d'aproximació de Déu vers nosaltres.

Avui vivim, de manera conscient, un fort moment missioner en l'Església. Som missió, i això vol dir que nosaltres no ens podem sostenir pensant que tot depèn de nosaltres. Les lluites titàniques són un mal plantejament. Tard o d'hora, caiem en l'error dolorós d'un activisme voluntarista que dubta de Déu i de la seva gràcia. Vacil·lem i ens precipitem en un profund abisme pensant, per exemple, que ser cristià és saber coses —quantes més, millor—. No és pas així: Jesús mateix enalteix Déu, el Pare, perquè ha revelat als senzills els misteris del Regne. El desencert missioner encara és molt més patètic quan deixem que l'individualisme esdevingui el criteri de la proposta cristiana. Per això, us proposo una breu consideració sobre aquesta dita nostra: «fer pinya».

L'Advent, que és l'espera esperançada del retorn de Jesucrist, ens convida a no perdre el fil del sentit comunitari de la salvació que Déu vol per a tota la humanitat. Massa sovint anem sols. Entre nosaltres no pot ser així, si ens diem catòlics —«nosaltres», quina paraula més nostra i més entremaliada, en fi—. Aspirem a viure la nostra fe en comunitat, i millor fent pinya.

El desig avui es converteix en virtut i, per tant, col·laborar entre nosaltres es converteix en una urgència pastoral de primer ordre. Els qui viuen estimant es mantenen units. No banalitzem, si us plau, les nostres mostres d'amor, de servei i de justícia. Allò que fem ens defineix, i la manera com espe-

rem també. No volem de cap manera desesperar-nos durant aquest Advent. Ans al contrari, volem descobrir la vinguda del Senyor a les nostres vides. Una manera inequívoca de reconèixer la seva presència és, i serà, l'experiència de comunitat que vivim.

L'Advent, que per als nostres germans ortodoxos és conegut com la Petita Quaresma, és també un temps de conversió. Ens cal restar vigilants als petits detalls, perquè és en els elements que semblen més anecdòtics i passatgers que Déu vol visitar-nos. Déu ens truca a la porta del nostre cor i ens demana humilment: «Em deixes entrar?». La preparació d'aquestes quatre setmanes passa, no ho descuidem, per reforçar els nostres llaços i vincles amb la comunitat. Les nostres relacions parlen de nosaltres. Afavorim, doncs, els nostres moments d'oració, de servei, de formació i de celebració. Fem-ho. Sense por. L'esperança és el nostre tresor, perquè l'esperança és Jesucrist mateix, que viu en nosaltres.

La lògica de l'Advent, avui, passa pel nostre bisbat: per enfortir no pas el ritme de la nostra marxa, sinó per consolidar el sentit diocesà de la nostra fe. Déu està venint. No ho dubtem. Ho fa de tal manera que vol, de nou, néixer en els nostres cors, en les nostres famílies, i, com no, en les nostres comunitats. «Fer pinya», avui, és per a la nostra missió diocesana un imperatiu ple d'esperança. Acceptem-lo.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Primera reunió de comunicació amb el nou bisbe delegat

Els delegats de Comunicació de les diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir el passat dilluns, 10 de novembre, en la primera sessió del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS) que presidia el bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, nomenat nou delegat d'aquest òrgan en substitució de Mons. Salvador Jiménez. La sessió no només va ser una primera presa de contacte dels delegats amb el bisbe Daniel, sinó que s'hi van abordar extensament els principals temes que tenen a veure amb la co-

municació i l'Església a Catalunya. Es va avaluar l'impacte i la receptivitat que ha tingut l'últim fullletó editat amb motiu de la Jornada de Germanor, es van calendaritzar les properes trobades i es van considerar futures actuacions comunicatives conjuntes. Els responsables dels programes de TV3 *Signes dels temps*, Montserrat Esteve, i de Catalunya Ràdio *Paraules de Vida*, Emili Pacheco, també van donar compte de la seva activitat en els espais que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió cedeix a l'Església catòlica.

CAMINOS ABIERTOS

Hacer piña

Queridos diocesanos,

Comenzamos el tiempo de Adviento, y nos disponemos santamente a entender, una vez más, que el Señor vino, vendrá y está viniendo. Nuestro Dios es Alguien que camina hacia nosotros, y lo hace de manera apasionada. Nada ni nadie lo detendrá. El Adviento es el tiempo para redescubrir de nuevo esta cercanía continua, dulce e insistente de Dios. Somos nosotros quienes, libremente, abriremos nuestro corazón o lo cerraremos. Que no nos venza el peligro de no aceptar este movimiento de aproximación de Dios hacia nosotros.

Hoy vivimos, de manera consciente, un fuerte momento misionero en la Iglesia. Somos misión, y eso significa que no podemos sostenernos pensando que todo depende de nosotros. Las luchas titánicas son un planteamiento erróneo. Tarde o temprano, caemos en el doloroso error de un activismo voluntarista que duda de Dios y de su gracia. Vacilamos y nos precipitamos en un profundo abismo pensando, por ejemplo, que ser cristiano es saber cosas —cuantas más, mejor—. No es así: Jesús mismo ensalza a Dios, el Padre, porque ha revelado a los sencillos los misterios del Reino. El desacierto misionero es aún más patético cuando dejamos que el individualismo se convierta en el criterio de la propuesta cristiana. Por eso, os propongo una breve reflexión sobre esta expresión nuestra: «hacer piña».

El Adviento, que es la espera esperanzada del retorno de Jesucristo, nos invita a no perder el hilo del sentido comunitario de la salvación que Dios quiere para toda la humanidad. Demasiado a menudo vamos solos. Entre nosotros no puede ser así, si nos llamamos católicos —«nosotros», qué palabra tan nuestra y tan traviesa, en fin—. Aspiramos a vivir nuestra fe en comunidad, y mejor haciendo piña.

El deseo hoy se convierte en virtud y, por tanto, colaborar entre nosotros se convierte en una urgencia pastoral de primer orden. Quienes viven amando se mantienen unidos. No banalicemos, por favor, nuestras muestras de amor, de servicio y de justicia. Aquello que hacemos nos define, y también la manera en que esperamos. No queremos de ningún modo desesperarnos durante este Adviento. Al contrario, queremos descubrir la venida del Señor a nuestras vidas. Una manera inequívoca de reconocer su presencia es, y será, la experiencia de comunidad que vivimos.

El Adviento, que para nuestros hermanos ortodoxos es conocido como la Pequeña Cuaresma, es también un tiempo de conversión. Debemos permanecer vigilantes ante los pequeños detalles, porque es en los elementos que parecen más anecdóticos y pasajeros donde Dios quiere visitarnos. Dios llama a la puerta de nuestro corazón y nos pide humildemente: «¿Me dejas entrar?». La preparación de estas cuatro semanas pasa, no lo olvidemos, por reforzar nuestros lazos y vínculos con la comunidad. Nuestras relaciones hablan de nosotros. Favorezcamos, pues, nuestros momentos de oración, de servicio, de formación y de celebración. Hagámoslo. Sin miedo. La esperanza es nuestro tesoro, porque la esperanza es Jesucristo mismo, que vive en nosotros.

La lógica del Adviento, hoy, pasa por nuestro obispo: por fortalecer no tanto el ritmo de nuestra marcha, sino por consolidar el sentido diocesano de nuestra fe. Dios está viniendo. No lo dudemos. Lo hace de tal manera que quiere, de nuevo, nacer en nuestros corazones, en nuestras familias y, cómo no, en nuestras comunidades. «Hacer piña», hoy, es para nuestra misión diocesana un imperativo lleno de esperanza. Aceptémoslo.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Pugen l'assistència a missa i els sacraments a Lleida

L'assistència a oficis religiosos a la província de Lleida és la segona més alta des de principis de 2014, segons l'última enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO). Fins al juliol de 2025, el 47,9% de la població lleidatana havia assistit més d'una vegada a l'any a missa, mentre que a l'abril de 2018 aquest percentatge havia arribat al 51,3%, la xifra més alta des que es fa l'enquesta.

L'enquesta del CEO divideix l'assistència a missa en quatre categories, amb els següents resultats el juliol de 2025: un 11,7% dels enquestats va a missa un cop per setmana o més; un 7,4%, un cop al mes; un 25,5%, algun cop a l'any; i un 53,2% no hi va mai.

Segons la sèrie històrica, que comença el març de 2014, el percentatge de lleidatans que van a missa un cop per setmana o més oscil·la entre el 7% i el 13%, amb una mitjana del 10%. Pel que fa als que hi van un cop al mes està pel voltant del 8% i, algun cop l'any, del 16%. De manera general, una mitjana del 63,5% de la població no assisteix a missa.

Per una altra part, cal remarcar que durant el 2024 ha augmentat el nombre de lleidatans que han rebut

algun sacrament respecte l'any anterior. En concret, hi ha hagut 397 baptismes (39 més que el 2023), 420 primeres comunions (26 més) i 83 matrimonis (4 més). Només hi ha hagut retrocs en el nombre de confirmacions, que ha passat de 224 a 173.

Celebació del beat Francesc Palau i de sant Martí

La Cova del Pare Palau, a Aitona, va acollir el passat 7 de novembre la celebració de la festivitat del beat Francesc Palau, en una Eucaristia que

en aquesta ocasió va presidir el bisbe emèrit d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Situada als afores del poble, aquesta és la cova on el beat es retirava per viure com un ermità i trobar la pau interior. L'endemà, el bisbe Daniel va celebrar missa a la parròquia d'Aitona. En ambdues celebracions hi van ser presents el rector d'Aitona, Mn. Paul Fecheta, i les monges Carmelites Missioneres Teresianes, congregació que va fundar el beat.

Per una altra part, la parròquia de Sant Martí, conjuntament amb l'Associació de Veïns de Jaume I, va celebrar anticipadament la festa de sant Martí, antic patró del barri antic de Lleida. Si bé el sant és l'11 de novembre, la jornada es va celebrar el dia 9, diumenge. Mn. Daniel Turmo va presidir l'Eucaristia, a la qual van assistir la junta de l'associació de veïns, les pubilles i una representació de l'Ajuntament.

L'arxiprestat de Sant Anastasi aborda la sinodalitat

Més d'una quarantena de persones van participar, el passat 7 de novembre, a la quarta Trobada de Consells Parroquials de l'Arxiprestat de Sant Anastasi, que va tenir lloc a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Balàfia. Entre els assistents hi havia membres dels consells pastorals de les parròquies de Balàfia, Secà de Sant Pere, Pardinyes, Magraners, Bordeta, Cappont, Sant Jaume i Montserrat per parlar, entre altres qüestions, d'elements concrets i pràctics que es poden aplicar a totes les parròquies per créixer en sinodalitat. L'endemà, un grup de catequistes de la diòcesi va participar en les XVII Jornades de Formació per a Catequistes, que es van celebrar a Tortosa.

Excepcional concert a Sant Joan

La parròquia de Sant Joan va acollir, el passat 7 de novembre, dins els actes del seu 130è aniversari, el concert *Adagio Espiritual*, una proposta artística de la Fundació Victoria de los Angeles a càrrec del Cor de Cambra de la Fundació (OSVA), dirigit pel lleidatà Pedro Pardo. En la presentació d'aquesta excepcional estrena, el seu director va expressar que l'església de Sant Joan tenia per a ell un significat molt especial, per ser el lloc on van casar-se els seus padrins i on va dirigir per primera vegada el *Rèquiem* de Gabriel Fauré.

El programa va oferir un repertori de compositors contemporanis que fan música religiosa o espiritual vocal i instrumental, convidant a la introspecció i al diàleg entre passat i futur des d'una mirada mística i poètica. «*Adagio Espiritual* vol donar a entendre el lligam entre totes les obres, en general

amb un tempo lent i harmonies que es barregen molt amb la sonoritat de l'església de Sant Joan», va dir. Els integrants del Cor de Cambra, configurat per 3 sopranos, 2 mezzos, 1 contralt, 3 tenors, 2 barítons i 1 baix, van avançar fins al presbiteri amb espelmes, mentre l'Orquestra de violins, violes, violoncels i contrabaix van interpretar les parts instrumentals del concert.

Arrenca un nova edició del Cinefòrum

Església Jove de Lleida va organitzar, el 9 de novembre a la Casa de l'Església, la primera projecció del Cinefòrum d'aquest curs, en què uns 40 joves, la majoria usuaris d'Arrels, van veure el film *El peor vecino del mundo*. La majoria de reflexions dels joves coincidien en què «la pel·lícula

transmet un missatge de positivitat, ja que, malgrat que hi hagi algú amb un caràcter difícil i que veu la vida d'una manera trista, es pot aconseguir canviar la seva visió gràcies a l'ajuda i la insistència dels altres».

D'altra banda, el bisbe Daniel va visitar el passat 11 de novembre els alumnes de 3r d'ESO del Col·legi Episcopal, amb qui va mantenir un diàleg, respondent les preguntes que li plantejaven els joves. La trobada, que els nois i noies van definir com a «commovedora», els va permetre «resoldre dubtes» sobre diferents aspectes de la vida. Entre les qüestions que se li van plantejar hi havia aspectes tan profunds com el perdó, o la recerca de la felicitat, al costat de temes més informals, com la seva opinió sobre el darrer disc de la cantant Rosalia.

Mor Josep Estruch, president de la Confraria de Montserrat

Josép Estruch Bascompte, president de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, ha mort el passat 10 de novembre als 82 anys d'edat. Les seves despulles van ser traslladades a la seva ciutat natal, Cardona, on va tenir lloc el funeral i el posterior enterrament. La Confraria té previst celebrar més endavant una missa en memòria seva a l'altar de la

Mare de Déu de Montserrat de la Catedral de Lleida.

Durant la seva presidència, va impulsar diverses commemoracions, com la celebració del 140è aniversari de la Confraria o el 75è de la seva restauració. Culminà tot aquest esforç amb la restauració de l'altar-retaula de Montserrat a la Catedral de Lleida el 2024.

REFLEXIONS

Una llum d'esperança al final de la vida

El passat 15 de novembre, amb la participació de l'Institut Borja de Bioètica (IBB), la Universitat Internacional de Barcelona (UIC) va acollir una jornada que portava per títol «El paper de la família al final de la vida: una llum d'esperança». En un temps en què el debat sobre l'eutanàsia és cada vegada més present, aquesta iniciativa convida a mirar la fragilitat humana des de l'amor i no des de la por. Aquest debat ha suposat una aportació de les universitats catòliques de Barcelona a la reflexió sobre els reptes ètics, familiars i espirituals al final de la vida. S'ha comptat, entre d'altres, amb Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, i la Dra. Gabriella Gambino, subsecretària del Dicasteri pels Laics, la Família i la Vida.

En la nostra societat, on sovint es tem el patiment i es busca evitar-lo a tota costa, la família continua sent l'espai on la vida s'acompanya fins al final amb tendresa. No es tracta d'allargar la vida a qualsevol preu, sinó de cuidar fins a l'últim instant, reconeixent la dignitat que tota persona conserva, fins i tot, en la malaltia i la dependència.

El testimoni de la Maria i la seva mare Carmen ajuda a comprendre'l. La Carmen, malalta d'ELA, va rebutjar l'eutanàsia i va demanar a la seva filla simplement que no la deixés sola. La Maria, en recordar-ho, confirma que aquells mesos finals van ser els més durs, però també els més plens d'amor: «Aprèn el que significa cuidar, esperar i reviure». A casa, envoltada dels seus i sostinguda pels sagraments, la Carmen va partir en pau. «No hi va haver desesperació, sinó una serenitat que només pot venir de Déu», explica la seva filla. Històries com aquesta mostren que l'acompanyament familiar i espiritual pot transformar el final de la vida en un camí de reconciliació i esperança. Davant la cultura del descart, la fe cristiana proclama que cada vida té valor fins a l'últim sospir. En paraules del papa Francesc: «Cuidar no significa obstinar-se, sinó estimar fins al final.»

Jornades com aquesta volen precisament promoure aquesta cultura de la cura. Perquè metges, teòlegs, familiars i agents pastorals reflexionin junts sobre com la família es converteix en llar i escola d'humanitat davant el dolor. No es tracta només de parlar de la mort, sinó de redescobrir el sentit profund de la vida. Perquè quan una vida arriba al seu final, el que més es necessita no és una solució ràpida, sinó presència, amor i fe compartida: aquesta llum d'esperança que cap llei pot substituir.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Is 4,2-6 / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger Filock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.;

beata M. Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ Dijous [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prevere al monestir de la Laura

de Sant Sabas (Mar Saba) i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ Divendres [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31]. Sant Dalmau (o Dalmai), bisbe de Rodez; sant Sabas (s. VI), abat i fund. monestir de Mar Saba, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg. i mr.

6. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i mr. (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.

7. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 11,1-10 / SI 71 / Rm 15,4-9 / Mt 3,1-12]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i dr. de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

Diumenge I d'Advent (A)

COMENTARI

«Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca»

Comencem un nou any litúrgic en el qual ens acompanyarà l'evangelista Mateu. La nostra mirada en aquest temps d'Advent s'orienta ja cap al naixement del Salvador per al qual ens preparem en aquestes setmanes. La primera lectura ja albira aquest temps: *Pugem a la muntanya del Senyor, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes*; serà Jesús qui ens marcarà el camí que hem de seguir. I ens explica quina serà la seva missió: *Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaren relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra*. Aquest serà precisament el missatge d'aquell infant que naixerà a Betlem: un món de pau, sense guerra, sense odís. Segur que aquest és també el nostre desig! I les lectures ens demanen que estiguem alerta, que vetllem, que ens deixondim de la nostra son: *Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos*. Què hem de fer, doncs? *Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia*. I Pau precisa com ha de ser el nostre capteniment: *Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges*. Hem de ser un altre Crist: *Que el vostre vestit sigui Jesucrist*. I Jesús a l'evangelí ens ha parlat de la fi del món, *quan vindrà el Fill de l'home* i ens demana que estiguem alerta: *Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor*. I posa un exemple: si sabéssim a quina hora ve el lladre, no el deixariem entrar. Són imatges per convidar-nos a estar alerta. Per això diu: *Estigueu a punt també vosaltres que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada*. Vindrà sens dubte a la fi del món, però vindrà també ara de manera especial per Nadal. Que no ens agafi distrets, pensant només en *menjar i beure, en plaers i impureses, en renyines i enveges*. *Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, treballem per la pau com ens demana Isaïes*. Estiguem a punt!

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.» Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaren relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

► Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu.» / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fora pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fora presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén. En los días futuros estará firme el monte de la casa del Señor, en la cumbre de las montañas, más elevado que las colinas. Hacia él confluirán todas las naciones, caminarán pueblos numerosos y dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob. Él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sió saldrá la ley, la palabra del Señor de Jerusalén». Juzgará entre las naciones, será árbitro de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor.

► Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / Voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,11-14a)

Hermanos: Comportaos reconociendo el momento en que vivís, pues ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora la salvación está más cerca de nosotros que cuando abrazamos la fe. La noche está avanzada, el día está cerca: dejemos, pues, las obras de las tinieblas y pongámonos las armas de la luz. Andemos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas y borracheras, nada de lujuria y desenfreno, nada de riñas y envidias. Revestíos más bien del Señor Jesucristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. En los días antes del diluvio, la gente comía y bebía, se casaban los hombres y las mujeres tomaban esposo, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: dos hombres estarán en el campo, a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo, a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón, estaría en vela y no dejaría que abrieran un boquete en su casa. Por eso, estad, también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»